

ΑΘΗΝΑ Β. ΒΕΝΑΡΔΑΚΗ

(*Ἀπέθανεν ἐν Ἀθήναις τὴν 3ην Ἰουνίου 1895*)

✱

ΜΕ ποῖα ἄνθη νὰ γάνη κανεῖς νεκρὰν παρθένον καὶ μὲ ποῖα
ἄνθη νὰ στρώσῃ τὴν παντοτεινὴν κλίνην λευκοφόρου κόρης!
Εἰς ποῖας στοφὰς νὰ χύσῃ ὁ Ποιητὴς τῆς ψυχῆς του τὸ ἄλγος

καὶ τοῦ πεζοῦ λόγου ποῖαι γραμμαὶ θὰ παραστήσωσι τὸ μέγα πένθος!
Οἱ κῆποι τῆς Ἐδέμ δὲν ὑπάρχουσιν ἐπὶ τοῦ κόσμου τούτου καὶ τῶν ἀγγέλων αἱ ἁρμονίαι δὲν ἕτερωσαν ἀκόμη ἡδύμολλοι τοῦ θνητοῦ τὰς αἰσθήσεις.

Τὴν ψυχὴν τῆς κόρης θέλωσιν, ἄλλα τοῦ μεγάλου κόσμου τὰ θέλητρα, τὴν λευκὴν ὡς ὁ Γαλαξίας ψυχὴν τῆς νεκρᾶς κόρης, ἥτις παρ' αὐτὸν λαμπριρίζει μὲ τὸ μελιχρὸν τῆς φέγγος.

Θὰ ἤθελε κανεὶς νὰ ἔχη ἱστορίαν ἢ θνήσκουσα νεότης διὰ νὰ τονίσῃ ἐπάνω εἰς αὐτὴν στεναγμοὺς καὶ θρήνους.

Ἄλλὰ τὴν ἱστορίαν τῶν ῥόδων καὶ τῶν κρίνων οὐδεὶς ἀκόμη ἔμαθε! Τὸ ἄρωμά των μεθ' πάντοτε τὴν ψυχὴν καὶ ὁ θάνατός των τὴν πληγώνει.

Ἴδου ἡ ἱστορία τῆς ὀλόκληρος.

Μίαν πρωτὴν ἔχαιρέτησεν, ὡς τ' ἄνθη, τὴν δροσόλουστον πλάσιν καὶ πρὶν ἐπέλθῃ ἡ ἔσπερα, τὴν ἀπεχαιρέτησεν.

Μυροδόλος, πάναγνος, φιλοστόργως καὶ ζηλοτύπως—ὡς ἐν ἀνοκνεπίῳ θαλπερῶ—εἰς τὰς ἀγκάλας τῶν γονέων ἀνέβαλλεν, ἄνθος ἡ κόρη.

Καὶ τῆς χαρᾶς τὸ μεϊδιάμα καὶ τῆς εὐδαιμονίας ἡ γαλήνη ἐζωγραφεῖτο ἐπὶ τῶν γονέων τὸ πρόσωπον. Καὶ τῶν ἀρωμάτων τὸ μέθυ ὑπέσχετο ὁ ἔφηβος κάλυξ καὶ τῶν ὀφθαλμῶν τὴν μαγεῖαν τῶν πετάλων του τὸ ἔκπαιγλον.

Καὶ νῦξανε μὲ περίσσειαν χαρίτων τὸ νέον ἄνθος καὶ ἐτοιμάζετο ἀκμαῖον νὰ ἐγείρῃ τὴν κεφαλὴν ὑπὲρ τὴν μητρικὴν ἀγκάλαν, τὴν φιλόστοργον καὶ θερμὴν καὶ ἐπῆλθε ριπὴ ἀνέμου ψυχρᾶ, καὶ τὸ ἐκλόνησε καὶ τὸ συνετάραξε καὶ ἐστάθη ἀνίσχυρον νὰ τὸ συγκρατήσῃ ἡ θερμὴ ἀγκάλη καὶ ἔκνυε τὴν κεφαλὴν βαρεῖαν μὲ τὸν ἐλαφρὸν στεναγμὸν θνησκοῦσης πεταλούδας, καὶ, δὲν τὴν ἀνήγειρε πλέον! Καὶ ἀπέμειναν τῶν γονέων οἱ κῆποι ἄνευ ἄνθους καὶ τετρωμένη ἡ νεότης καὶ περίλυπος καὶ ἠκούσθη στεναγμὸς καὶ θρήνος βαρὺς καὶ σπαρακτικός!

Ἴδου ἡ ἱστορία σου, **Ἄθηνᾶ Βεναρδάκη.**

Ποίων δὲν ἀποσπᾶ τὰ δάκρυα καὶ ποίων δὲν πληγώνει τὴν ψυχὴν!
Ἄλλὰ μὲ ποῖα ἄνθη νὰ ράνῃ κανεὶς τὸν θάνατόν σου, ὃ ἀκριδὸν ἄνθος, μὲ ποῖας γραμμᾶς νὰ παραστήσῃ τὸ μέγα πένθος, μὲ ποῖας λέξεις νὰ ἐλαφρώσῃ τῶν γονέων σου, τοιούτων γονέων, τὴν μεγάλην συμφορὰν.

Ἐπάρχουσιν εἰς τοὺς οὐρανοὺς ἄνθη μαγευτικὰ καὶ ἁρμονίαι ἐπουράνιοι καὶ ἄγγελοι ἐκεῖ διὰ νὰ τὰς ἀκούωσι καὶ νὰ μεθῶσι. Εἰς τὴν γῆν ὑπάρχουσι μόνον δάκρυα διὰ νὰ ραίνωσι νεκρὰ σώματα καὶ λέξεις τετριμμένοι καὶ ἀχρωμάτιστοι διὰ νὰ ψελλίζωνται δι' αὐτῶν συνήθεις παρηγορίαι.

Τῶν γονέων τὸ ἀκριδὸν ἄνθος μετεψυτεύθη εἰς κήπους δευθαλεῖς καὶ ἐκεῖ θὰ ἐκκολαφθῇ εἰς ἔτι ἄγγελος, ὅστις θὰ μεθυσθῇ ἀπὸ ἀρώματα καὶ ἁρμονίας καὶ ὅστις θὰ στάξῃ δροσίου σταγόνα εἰς τὴν ψυχὴν τῶν συντετριμμένων γεννητόρων του, οἵτινες τότε μόνον θὰ παρηγορηθῶσι.

Θνητὸς ἅς μὴ θίγῃ ποτὲ τὴν ἱερότητα μεγάλης δυστυχίας, τὴν καθιστᾶ τὸσον ὀδυνηρὰν! Ἐκεῖνος, ὅστις θὰ παρηγορήσῃ εἶσαι Σύ,

Σὺ ὁ ἄγγελος, ὅστις θὰ στάξῃ τὸ βάλαμον, Σὺ ἡ λευκὴ καὶ ἄσπι-
λος ψυχὴ τοῦ μεταφυτευθέντος κρίνου.

ΑΝΘΟΣ ΕΙΣ ΑΝΘΟΣ

ΑΘΗΝΑ ΒΕΝΑΡΔΑΚΗ

✽

ΑΥΓΗ 'πού δὲν καθρέφτισε δέξ' ἄνοιξες 'στὸ κῦμα
Τὴν ὠμορφιά της τὴν ξανθὴ,
Δὲν εἶναι κρίμα νὰ χαθῇ
Σ' ἀραχνιασμένο μνήμα;

Μυρτούλα νεοφύτρωτη δροσιὰ καὶ χάρι ὄλη,
Σὰ νεκρολούλουδο γιὰτι
Μὲ ἀπονιά νὰ φυτευτῇ
'Στοῦ Χάρου τὸ περβόλι;

Δυὸ ἄστρα 'ποῦ στὸ χάραγμα γελούμενα προβαίνουν
Ζωὴ γιομάτα 'Αθηνᾶ
Τὰ μάτια Σου τὰ καστανὰ
Γιὰτι 'στὸ κῦμα σβαίνουν;

'Στῆς πεταλούδας τὸ φιλὶ γλυκὸ μισανοιγμένο
Γιὰτι μπουμπούκι δροσερὸ
Μὲ μιᾶς εὐρέθηκες ξερὸ
'Στὸ χῶμα πεταμένο;

Γιὰτι ἐρωτολάλητο ἀηδόνι τὴ φωνηὰ Σου
Πρὶν πλέξης 'στὴν τριανταφυλλιά,
Μοιρολογοῦν τᾶλλα πουλιὰ
Νεκρὴ τὴν ὠμορφιά σου;

Νεράϊδας ἀποπήματα σὲ στοιχωμένο ῥέμμα
Μὴν ἤπιες ἄκακο πουλι
Καὶ σῶγινε μὲ μιᾶς χολὴ
Τὸ ζαχαρένιο αἶμα;

"Αχ! 'Αθηνᾶ μου εἰς τὴ γῆ γιὰτι πολὺ δὲν μένου
ὅσοι σοῦ 'μοιάζουνε; Γιὰτί;
Οἱ "Αγγελ' εἶναι φτερωτοὶ
Κι' ἅμα φανοῦν διαβαίνουν.

(Ὀκτώβριος 1895)

ΠΑΝ. ΣΥΝΟΔΙΝΟΣ